

holder sig indenfor den bestemte Ramme at komme en Institution til Hjælp, som har viist sig at være livskraftig, men som mangler Midler til i tilstrækkelig Grad at naae det MaaL, den har sat sig. Det forekommer mig ogsaa, at Forslaget i saa Henseende har i alt Væsentligt ramt det, der skulde rammes. Regjeringen har her søgt i Fortsættelse af sine Bestræbelser paa alle mulige Maader at komme de ubemidlede Borgere i Staten saa vidt til Hjælp, som man kunde, uden derfor at gaa de bemidlede Klasser nærmere, end det er høist nødvendigt. Det forekommer mig, at man i det Hele maa stille sig det klart, at der ikke for nogle enkelte Medborgere her i Staten er nogen bestemt Ret til at blive hjulpsne af andre Medlemmer af Samsundet. Jeg erkjender, at der foreligger for ethvert bemidlet Medlem af Samsundet en bestemt Pligt til at hjælpe de Samsundsmedlemmer, som ere uheldig stillede, forudsat at hele deres Væren er en saadan, at de fortjene Hjælp, men man kan ikke deraf udlede den Sætning, at en enkelt Klasse Individider har en bestemt Ret i saa Henseende. Regjeringens Forslag gaar heller ikke den Vej; det siger kun: den, der vil hjælpe sig selv, erklære vi os ogsaa villige til i dette specielle Tilfælde at hjælpe yderligere, end han selv kan gjøre det. Det forekommer derfor ogsaa mig, at det kan forsvares, at der af Statskassens Midler bruges Penge i dette Diemed, men det forekommer mig paa den anden Side ogsaa, at Regjeringen har fuldstændig Ret i at sige, at Statskassen som saadan ikke vedblivende skal støtte dette enkelte Formaal, da der er Andre, der i Virkeligheden ere i høi Grad interesserede i at støtte netop dette bestemte Diemed. Jeg mener saaledes, at Regjeringen har handlet fuldstændig korrekt ved at sige, at til Hjælp og Sidst skal det være den, der har den største Interesse deri, som skal træde hjælpende til, nemlig Kommunen. Og hvad er det, der væltes over paa Kommunerne derved? Er det noget saa Betydeligt, at der af Landets 1000 Kommuner skal staffles 1,600,000 Kr. tilveie? Det er dog ikke saa meget stor en Sum sammenlignet med de Udgifter, Kommunerne ellers have i offentlig Henseende. Den er saa ubetydelig, at den ikke vil tynge saa stærkt paa nogen Kommune, at det vil blive en uudholdelig Byrde for den. Jeg samstemmer imidlertid med den høie Regjering i, at man ikke i disse daarlige Tider strax skal kaste den ny Byrde over paa Kommunerne, men at man efterhaanden skal vælte den over paa dem, der have størst Interesse i at se de enkelte Individider i Kommunen hjulpsne saa meget som

muligt. — Naar man dernæst spørger, hvem de enkelte Individider i Kommunerne ere, der trænge til Hjælp, forekommer det mig ikke, at de Udtryk, der i saa Henseende ere brugte i Lovforslaget, ere tilstrækkelig betegnende. Det første Udtryk, der bruges, er „Arbejdere“. Jeg gad dog spørge de Herrer, hvad er Arbejdere? Findes der i Samsundet en Klasse, der særlig kan betegnes som Arbejdere? Den kjender jeg ikke. Jeg kjender kun Folk, der leve af opsparet Arbejde, og Folk, der leve af deres Arbejde, og i den sidste Klasse saabelsom i den første er der Nogle, der leve af Arbejde, som bliver godt betalt, Andre af Arbejde, der bliver mindre godt betalt i Pengesum, uden at man derfor kan sige, at det i og for sig bliver mindre godt betalt; thi Arbejdets Værdi er i det virkelige Liv saa høist forskjellig. Jeg erkjender altsaa ikke, at de Udtryk, hvormed Lovforslagets § 4 begynder: „Arbejdere“, egentlig rammer det, jeg kunde ønske skulde rammes. Den, der skal hjælpes, er den ubemidlede Klasse, men ikke nogen enkelt Samsundsklasse. Mine Forhold kunne i Morgen være saaledes, at jeg kan være nødt til at sikkre mig Hjælp gennem en Sygekasse, og jeg gad egentlig vide, hvorfor dette skulde nægtes mig af Samsundet, naar jeg er ubemidlet, fordi jeg tilfældigvis er Baron, medens jeg derimod skulde kunne faae saadan Hjælp, naar jeg ikke var det. Det kan dog ikke være Meningen. (Indenrigsministeren: Det staar der heller ikke.) Den ærede Minister siger, at det staar der heller ikke, men der staar: „Arbejdere, Husmænd, ubemidlede Haandværkere og Næringsdrivende, lavt lønne Bestillingsmænd og andre med de Nævnte i økonomisk Henseende ligestillede Mænd og Kvinder“. Der er det stillet op, som om der var en enkelt Klasse i Samsundet, der særlig er Arbejdere, og i Modsætning til dem sættes: „Husmænd, ubemidlede Haandværkere og Næringsdrivende, lavt lønne Bestillingsmænd og andre med de Nævnte i økonomisk Henseende ligestillede Mænd og Kvinder“. Det er derimod, at jeg nedlægger en bestemt Indsigelse. En saadan Samsundsklasse, der særlig kan betegnes som Arbejdere, findes ikke i Landet. Den ene Dag ernærer man sig ved det ene og den anden Dag ved det andet Arbejde. Jeg tror, at dette Udtryk rummer en Fare, hvis Meningen er den særlig at henregne til Arbejdere dem, som i Dieblirket ernære sig ved det laveste Haandarbejde, som findes, thi de kunne i kort Tid være rige Folk. Det kommer an paa, hvor frugtbringende de kunne gjøre deres Arbejde. Jeg vil derfor ønske, at den ærede Minister